

SI LA NIT ENS HO PERMET...

Baixa de l'autobús. És tard, massa tard. Pensava que arribaria més d'hora i que es podria fer una composició del lloc. S'acosta a agafar l'equipatge. Les dues germanes setantones que ha tingut tota l'estona al davant, s'esforcen en estirar el seu equipatge, tot fent gala del "malnom" que mentalment els ha posat. "La histèrica" i "la perfeccionista". S'ha fet també un croquis hipotètic de la seva vida: solterones, tota la vida juntes i ara, han vingut a veure una altra parenta conca.

Per darrera seu sent una cridòria aguda i corredisses alegres: "àvies!", "mare!", "tieteta!"... Petons i abraçades... Tot un seguit de gestos i expressions que tiren per terra, d'una plomada, la seva teoria.

"Sempre has estat bona, en les teves prediccions", es diu, tot fent un somriure intern sarcàstic.

Sí, Àngela, sí. Sempre has sabut el que volies, i cap a on anaves... I tant!!

S'acosta a l'entrada de l'estació. Les portes de vidre dubten una estona en obrir-se, al seu pas. Temps suficient perquè es vegi reflectida al mirall.

Una dona rondant la cinquantena, amb una maleta de rodes i una motxilla de viatge.

Es mira la cara. Sí, encara hi és. Aquella mirada que l'ha acompanyat tota la vida. Magnètica, reposada, serena. Capaç de reflectir mil i una sensacions. Capaç de captivar... capaç de buidar-li l'ànima, un cop darrera l'altre.

Perquè aquella mirada diu més que ella mateixa. Sempre ha dit més del que deien les seves paraules, les seves accions. I aquesta ha estat la seva maledicció.

Molts s'han perdut en aquella mirada i li han demanat a la seva mestressa tot allò que creien que podia donar. I ella no ho tenia. I ha passat per la vida, amb estupefacció al principi, amb angoixa, amb por i dolor i, finalment, fugint de tot compromís.

I, ara, ha tornat a fugir.

No era aquesta la idea que s'havia forjat de si mateixa a la cinquantena. No recorda qui li va dir que, potser el que era estrany, era que tingués una idea feta, de la seva cinquantena. Però estrany o no, ella la tenia. S'havia vist, amb total claredat, sent simbiosi, a la fi, de la seva ment i la seva ànima. La seva mirada i les seves accions en harmonia. I sent aquella dona serena, reposada, que tant desitjava.

I ara es troba de nou en una estació d'autobusos. Varia el transport, el resultat és sempre el mateix: tren, autobús, vaixell o avió... destinació: la fugida.

Quan el que volen de tu s'endinsa massa, penetra excessivament, fuig! Fuig!

Fuig perquè no vegin la buidor, fuig perquè no toquin, no malmetin...

Aquest cop creia que sí. Han estat vuit anys. Però ho ha tornat a fer.

Es nota cansada. L'estació és buida i silenciosa. Fora s'albira una gran foscor.

Podria fer una metàfora. Se li donen bé. No en té ganes.

I llavors la veu. Asseguda a una de les cadires. Porta una motxilla vella i gastada. Se la veu jove, molt jove, massa jove. "És curiós", pensa, "jo estic gastada i porto un equipatge nou. Ella sembla encara per estrenar i porta una motxilla vella". Ai, les metàfores que traspuen per la seva pell!

I llavors la viatgera solitària la mira.

Obre la boca, astorada. Aquella mirada... aquella mirada...

La noia obre també la boca, amb el mateix posat que té ella de sorpresa. Mai no ha cregut en les connexions. Són històries que s'expliquen perquè la gent pensi que la vida és màgica. Ara ho té allí, al davant.

S'acosta. Ara tocaria dir quelcom misteriós, profund. Tant sols li surt "Àngela". La noia somriu "Irene". Es fan un parell de petons automàtics i s'asseu al seu costat. No es pregunta perquè. De sobte, es troba parlant amb aquella desconeguda. Grana i desgrana la seva vida. La desconeguda parla, també parla. Dins la seva ment, dues vides es junten i es separen, de forma harmònica. Parlen, s'escolten, es silencien...

Les interromp el guarda de seguretat. Ha de tancar l'estació. No, no es poden quedar. Hi ha un hotel just al costat. Sí, és una mica car. Sí, hi ha bar restaurant. No, no sap si es poden quedar tota la nit.

Com si fos la cosa més natural del món, van a l'hotel. Sí, s'enregistraran. Dóna el seu nom. Pugen i deixen la maleta i les motxilles. Gairebé no parlen. "Vols anar al bar restaurant?" "No tinc prou calés". Ho sap, ho intuïa. Però no hi fa res. "Anem". Ha de seguir parlant. Ha de seguir escoltant. Un cop assegudes, acompanyades d'altres noctàmbuls, continuen parlant.

De les seves pors de joventut. De les seves pors de maduresa. De les seves fugides de joventut, de les seves fugides de maduresa. De la maledicció de la seva mirada, de la mirada de l'Àngela, de la mirada de la Irene.

De la seva necessitat de fugir i, alhora, del seu desig de tirar endavant si, tal i com diu l'Àngela, "la nit de la nostra ànima ens ho permet".

La Irene somriu "Si la nit ens ho permet... M'agrada. Si la nit ens ho permet... podria ser el nostre lema per la vida, no trobes?".

L'Àngela somriu. Continuen parlant. Les hores s'esvaeixen. Ningú les ha fet fora de la cafeteria. Els cambrers semblen acostumats. Àngela aixeca el cap i veu que el dia comença a alçar-se, prenent força. S'ha d'agafar un autobús.

Pugen a l'habitació. La Irene agafa la motxilla.

“Gràcies!” “Per què?”. Les dues expressions han sortit alhora de les seves boques. Riuen. Són conscients que aquesta nit, no saben perquè, unes desconegudes s'han ajudat a encaixar peces de la vida. Ha estat així, no saben perquè, ha estat així!

Entren a l'estació. Ara ja no parlen. L'Àngela l'acompanya a l'andana. No parlen. De nou, la porta dubta i li permet veure's reflectida, un altre cop. Li fa un estrany, la ment? Per què ara li sembla que sí és aquella dona que volia ser? Aquesta nit ha reflectit i s'ha vist reflectida.

Somriu. Si això fos una història, es diu, miraria cap a l'autobús i ella no hi seria. Hagués estat una metàfora de mi mateixa. Alça la vista i la veu allí, pujant el darrer graó de l'autobús. Li fa un petit gest amb la ma, tímid. Abans d'entrar a l'autobús, xiuxigeixa alguna cosa. L'Àngela torna a somriure. Ho ha entès perfectament.

S'adreça cap a la sortida, tot sentint el ronroneig de l'autobús. Ja no es girarà més. Sap que no s'ha de girar. Sap que ella tampoc mirarà per la finestra de l'autobús. Passa per davant el bar de l'estació. L'olor del cafè i dels croissants l'omple d'una estranya sensació de pau i serenor.

Era així, així de senzill, així de complicat... Es col·loca bé la bossa sobre l'espatlla.

I torna a somriure, mentre li ve al cap la imatge de la Irene, tot dient, fluixet, fluixet: “Si la nit ens ho permet...”.